

Tönköl Anna, 12 éves

Örök éjszaka

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilenc tüzes szigetén is túl, még azon is túl volt egy iciri-piciri kert. Annak a kellős közepibe meg egy elmondhatatlan nagy kert, abban pedig egy gyönyörű királyság. Kerek e földön nem volt ennél szebb ország. A réteken a legélénkebb színekben pompáztak a virágok táplálékforrást biztosítva a döngicsélő méheknek, akik kicsiny szárnyukon a levegőbe röppentek, hogy pollent hintsenek mindenre, ami csak szembe került velük. Az erdőkben csobogó vizű patakok mentén fehér foltos özgidák oltották szomjukat, miközben nyulak ugrándoztak a magas fűben, égis éris fülüket hegyezve, hátha hallanak valami nyugtalanító zajt. A városok zeneszótól és nevetéstől voltak hangosak, mivel minden ember boldog, gondtalan életet élt. Itt senkinek nem kellett sokat dolgoznia, ezért aztán rengeteg hagyomány és ünnepség töltötte ki az emberek szabadidejét. Itt nem létezett betegség vagy szomorúság, és a gonoszságot vagy a kegyetlenséget sem ismerték még csak hírből sem. Minden tökéletes volt a világok legjobbjában, és alighanem semmi különös nem történt volna, ha egyszer csak le nem száll az éjszaka. A kicsiny, ám annál szebb királyságban egyáltalán nem voltak éjjelek. Senki sem szeretett sötétben lenni, ezért nem is zavart senkit ez az életmód. Az emberek akkor feküdtek le, amikor kedvük tartotta, és ha esetleg zavarta őket az erős napfény, akkor sötét színű függönyt húztak az ablakok elé, vagy kendőt kötöttek a szemükre. És ha kipihenték magukat, akkor álmosan nyújtózkodva, jókedvűen vágtak bele az előttük álló napba, ami rendszerint tele volt vidám, nevetésekkel teli eseményekkel. És éppen emiatt volt, hogy az emberek nagy megrökönyödéssel vették tudomásul, hogy egyik napról a másikra, a nappalt felváltotta az éjszaka.

Ahogy leszállt a sötétség, eddig ismeretlen, veszélyes állatok kezdtek vadászni, és ha valaki összetalálkozott velük, akkor az halál fia volt. Ennél is nagyobb baj volt, hogy az emberek hiába várták a reggelt, mert az nem jött el többé. Örök éjszaka vette kezdetét, mely ellen senki nem tehetett semmit. Senkinek sem volt kedve ünnepelni, énekelni vagy táncolni, és a gondtalan emberek lelkét egy furcsa, szívet szorító érzés lengte be: a szomorúság.

Élt az egyik tóparti faluban egy favágó, akinek már régen meghalt a felesége, ezért egyedül nevelte a három fiát. Nagy boldogságban éltek, de mikor ők is észrevették az éjjeli órák rohamos növekedését, igazán megijedtek, hiszen szerették a napsütést, amit éjjel nem tudtak élvezni. A két idősebb fiú esetlen és félénk volt, ám a favágó legkisebb fiát mindig is vonzották a próbatételek. Egy napon az édesapja elé állt:

- Édesapám, én elmegyek szerencsét próbálni, kiderítem, hogy miért fordított hátat a nap nekünk és miért kell ilyen nagy félelemben élnünk az éjszaka társaságában.

A legkisebb fiút nem lehetett lebeszélni, így aztán a favágó – mélységes bánattal és keserűséggel, de – útra engedte a fiát. Így hát Palkó – így hívták a legkisebb fiút -, búcsút intett apjának és fivéreinek, majd útra kelt a kacskaringós úton. Telt múlt az idő, a fiú már kerek egy éve járta a királyságot, és sok mindent megtanult a világról. Próbálta megfejteni, hogy mi lehet az örök éjszaka oka, de sehol sem találta rá a választ. Aztán egy éjszaka egy kicsinyke erdőn próbált átkelni, de kiderült, hogy ez az erdő nem is olyan kicsi, és eltévedt. Órákig bolyongott a kopasz fák és kísérteties árnyékok közt, míg végső bánatában az égre emelte könnyes szemét, és halkán csodáért fohászkodott. Aztán egy csillag – mintha meghallotta volna a szavait –, leszállt az égből, és a belőle áradó fényt lámpásként használva, utat mutatott neki, és kivezette az erdőből. Palkó csodálkozva állt a csillag előtt, de a csillag egy idő után felemelkedett és visszazállt az égre, oda, ahova való. Amikor Palkó felocsúdott a döbbenetből, végre

körülnézett. Egy aprócska tisztáson volt, amelynek szélén egy kunyhó állt. Bekopogott, és egy ős hajú, hálóinges öregasszony nyitott ajtót.

- Hát te, hol jársz fiam, ahol a madár se jár? – kérdezte csodálkozva az öreganyó. Palkó elmondta, hogy szállást szeretne. Az öregasszony beengedte, bár még mindig nagyon meresztette a szemét Palkóra. Vacsorát készített neki, amit Palkó jóízűen el is fogyasztott, majd az anyó megmutatta, hogy Palkó merre találja a hálókamrát. De mielőtt még Palkó lefeküdt volna, az öregasszony a füléhez hajolt és belesuttogott:

- Tudd meg hát, hogy az én fiam az óriások királya, és ha itthon talál, akkor rögvest felfal, de ne aggódj, majd én elaltatom, csak ne csapj zajt, és maradj csendben. Palkó lefeküdt az ágyra, de akárhogy próbálkozott, sehogy sem tudott elaludni. Aztán, úgy éjfél tájt ajtócsapódás rázta meg a falakat, és szörnyű üvöltés hangzott, megérkezett az óriáskirály.

- Emberszag!!! Mama, emberszagot érzek! Hol az ember, hadd faljam fel! Az öregasszony azonnal odasietett az óriáshoz, és nyájasan csitította. Miután az óriás lenyugodott, asztalhoz ült és jóízűen falatozni kezdett. Mivel az öregasszony altatóport kevert az ételébe, az óriáskirály hamarosan mély álomba merült. Palkó eközben csendben várt, de egy tollpihe az orra elé szállt, és Palkó akkorát tüszentett, hogy az egész ház beleremegett. Az óriáskirály azonnal felébredt, és éktelen haragra gerjedt. Hatalmas léptekkel a hálókamrába ment, de Palkó akkor már fel volt készülve: egy tömör vas gyertyatartóval felszerelve várta az óriáskirályt, és mikor az rá akarta vetni magát, akkor felemelte a gyertyatartót, és agyoncsapta az óriáskirályt. Palkó átkutatta az óriás zsebeit, hátha talál valamit, és valóban: a kabát egyik belső zsebében aprócska fiola lapult. Palkó felemelte, hogy jobban szemügyre vegye, de véletlenül kicsúszott a kezéből és szilánkokra tört a padlón. Hatalmas szél támadt, és a szoba közepe beszippantott mindent, beleértve Palkót is. Egy pillanatig óriási sebességgel forgott a szélben, majd hirtelen földet ért. Egy hatalmas kristálypalota tróntermének padlóján feküdt, de ennél is különösebb volt, hogy a trónszékben egy mesés szép királylány ült, koronával a fején. A királylány észre se vette, hogy ott van előtte Palkó, mert annyira lefoglalta a sírás. Finom vállai rázkódtak, miközben könnycseppek gördültek le az arcáról, majd még mielőtt lehullottak volna a földre, fénylő ezüst csillagokká váltak. A trónszék előtt már halmokban álltak a csillagocskák, és mikor összegyűlt egy zsáknyi, akkor felemelkedtek, és kiszálltak az éjszakai égboltra. Palkó azonnal megértette, hogy mi az oka az éjszakának, és tudta, ha a királylány nem sírna, akkor az éjszaka is megszűnne.

- Miért sírsz? – kérdezte Palkó. A királylány felemelte a fejét, és abba sem hagyva a sírást, válaszolt:

- Azért sírok, mert a gonosz óriáskirály már egy éve fogva tart, így nem mehetek sehova.

- De hát én megöltem az óriáskirályt! – kiáltotta Palkó. A királylány erre csodálkozva felkapta a fejét, olyan hirtelen, hogy leesett róla a korona. Kacagva felpattant a trónról, és nevetett, egyre csak nevetett, míg el nem fáradt. Akkor mosolyogva Palkó felé fordult, és így szólt:

- Te megmentettél, ezért bármit kérhetsz, örökre az adósod vagyok.

Palkó nem kért semmit, ezért a királylány kivezette a kertbe. Mikor kiléptek, akkor Palkó végre megpillanthatta azt, amit már egy éve keresett: a napfényt. A Holdfény nevű királylány és Palkó a palotában maradt, mert első látásra egymásba szerettek. Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak és azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak.